μηδέν - 18

αναμνησία

μηδέν - 18

σ' όλους τους πόνους που ήρθανε
και σε όλους τους πόνους που θα έρθουν
και θα μας βρούνε μόνους
...ανέτοιμους

Θα 'ρθούνε μέρες γιορτινές...
(απ' την διαθήκη των Ονείρων)

Έι, εσύ ... δείξε μου ένα
δρόμο για να
βρω τον
τρόμο, δείξε
μου τον τρόμο
για να βρω ένα
δρόμο, δείξε και
στον τρόμο
ένα δρόμο, ένα
δρόμο μακριά
από . . . μένα.

Μέσα σε μπαρ που η χαρά αλλοιώνεται
από ξεφτισμένες μελωδίες
κι όλοι ξεχνιούνται με ποτό
εγώ νυστάζω.

Δώσε μου ένα κομμάτι άσπρο χαρτί να στο
ξεχειλίσω με μουτζούρες, φόβο ꭗ θλίψη, μα όταν έρθεις εσύ θα του βάλω φωτιά...

Δάνεισε μου μια χαραμάδα απ' το γέλιο σου ꭗ θα απλώσω τα χέρια μου να το πιάσω μα αν δεν προλάβω θα βουλιάξω στην κόλαση σου...

Σύρε τον συρτή στην καρδιά σου, θα προσπαθήσω όσο μπορώ να τον ανοίξω κι αν τα καταφέρω πυροβόλησε με...

Μέσα στα μάτια σου οι μεγάλοι δρόμοι χάνονται
πλοία βουλιάζουν σιωπηλά,
βουνά μοιράζονται κρυφά
πάνω στα χέρια σου αηδόνια χτίζουν φωλιές
σπασμένα φεγγάρια τα φωτίζουν πλανεμένα
τα μαλλιά σου καταρράκτης από μαύρο φως
στο σκοτεινό της άδειας ψυχής μου βυθό
γύρω απ' τον άσπρο σου λαιμό λευκά κρίνα
π' αλλάζουν χρώμα όταν λυπάσαι γίνονται μπλε
μες την ανάσα σου πεύκα κουνιούνται αργά
χαμένος είμαι τώρα στο άδειο σου βλέμμα μπροστά

ξανά με κοιτάς με μάτια αδειανά κι πάλι
φεύγεις ξανά κι μ' αφήνεις μόνο μου πάλι

Η μοναξιά είναι μια πόρνη
Η δικιά μου πόρνη
Που όλο φεύγει κι έρχεται
Κι όλο με πληγώνει

ΧΩΡΊΣ

δεν ερωτεύονται παλιάτσους οι μπαλαρίνες
όμως ο άνεμος ξεχνιέται απ' τον ήλιο
πως μια μπαλαρίνα θ αγαπήσει εμένα
αφού είμαι παλιάτσος κι άνεμος κ χάνομαι στο λίγο

ΣΤΟ ΤΕΡΜΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Μέσα στα δάκρυα σου γυμνός
Θα ξεπλύνω τα πάθη κ̒ την κακία μου
Τις εμμονές μου στην φυγή ,θέλω
Να μου διαγράψεις απ΄ τον νου

Γύρω από σένα τυλίγομαι αργά
Σαν το φίδι στης Εδέμ το δέντρο
Σου προσφέρω χαρά μα γυρεύεις απώλεια
Προσπαθώ να σ αγγίξω το πέλμα
πεθαίνοντας

Τραυλίζω σιωπές σκουριασμένων ποιητών
Μέσα από ψέματα υγρά στον τρόμο
Σ' ένα δρόμο δίχως τέρμα κι αρχή
Ξέμεινα μόνος χωρίς την ανάσα σου

ΚΆΤΙ ΔΙΚΟ ΜΟΥ

Πάλι με κύκλωσαν μεθυσμένα σκιάχτρα
έναν ινδιάνικο χορό χορεύουν εντός μου
κι ουρλιάζοντας μες το κεφάλι μου
μου λένε: είμαστε' εδώ για σένα πάντα

Μου κλείνουν το μάτι πουλημένες σιωπές
ένα κρίνο κι ένα μαύρο τριαντάφυλλο μου
δίνουν
να το φυτέψω σε μια εύφορη, γόνιμη γη
δυο μέτρα πάνω απ' του κορμιού μου τις
πληγές

Με χαϊδεύει ένα αγκάθινο απ' το μίσος χάδι
κάτι στ' αυτί μου ψιθύρισε ο αγέρας
ένα τραγούδι που χρόνια τώρα έχω ξεχάσει
και μιαν άσχετη λέξη που την 'λέγαν αγάπη

ΜΕΣ ΤΗΝ ΣΙΩΠΉ

Απόψε δεν ξέρω τι θα κάνω θεριστή
ίσως διαλύσω τα πιο όμορφα μου όνειρα
θα σακατέψω τις τελευταίες μου ελπίδες
και θα σκοτώσω τις γριές ένοχες μου

Απόψε δεν ξέρω ποιον θα γελάσω
ποιον φόβο θα κοροϊδέψω πάλι μόνος
ούτε ποια αστεία μοναξιά θ' αφήσω πίσω
να περιβάλλεται από τέρατα, σαν τρόμος

Απόψε δεν ξέρω με ποιο τρόπο θα κλάψω:
σαν μια σκιά σε διαλυμένα σκαλοπάτια;
ή σαν σιωπή στην υστερία μιας βροντής;
Μάλλον πάλι θα υγρανθούν τα δυο μου μάτια.

Απόψε γεύομαι στα λάθη την αλήθεια
και παραμύθια μου ψιθυρίζει η σιωπή
με νανουρίζει το ουρλιαχτό του δολοφόνου
που σε λίγο αυτοκτονώντας θα χαθεί.

Αστερία που σβήσαν προτού ανάψουν
Γύρω από μένα τα θρύψαλα τους χορεύουν
Ασθμαίνοντας τα πτώματα νεκρών εραστών
Προτού πεθάνουν ζουν για πάντα
Ηχούν καμπάνες, μα δεν ξέρω για ποιον

Γλυκά μισόλογα ακούω από φωτισμένες σκιές
Λένε πως αν τις ακούς θα φύγεις
Υπάρχουν όμως ϗ πηγάδια που δεν έχουν ηχώ
Κέρματα εκεί πρέπει να ρίξεις για την ευχή σου
Ικανά χέρια θα σου σκεπάσουν με χώμα το σώμα
Άντε τώρα καληνύχτα θα σε δω στους εφιάλτες σου

Στάσου στα ποδιά σου ϗ κρύψε το μίσος
Ανάμεσα στους κρύους τοίχους ενός λευκού κελιού
Ντύσε τα όνειρα σου με κουρέλια ϗ σιωπή

Θάψε τα γέλια σου μέσα στην θλίψη
Ανάστησε τον φόβο που σ' οδήγησε στον θάνατο
Νοιώσε τις πληγές του κουρασμένου σου κορμιού
Άντεξε την αποξένωση από τους φίλους σου
Τις ιστορίες τις εφηβείας σου θυμήσου
Όταν πλησιάσει για καλά το σκοτάδι
Σβήσε το φως ϗ κοιμήσου για πάντα

ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΧΩ ΠΑΛΙ

Μια απ' αυτές τις χλωμές νύχτες
θα σας παρατήσω για πάντα
και δεν θα μπορείτε να με κερδίσετε πίσω
δεν θα υπάρχει δρόμος γυρισμού για μένα

μονόδρομος είναι αυτή η ευθεία
οδηγάει στο πουθενά: απ' όπου αρχίζει
θα ναι μια απόφαση της στιγμής
ενός τρελού, πικραμένου αυτόχειρα

χα-χα, είναι για κλάματα η κατάσταση
μα εγώ γελάω ειρωνικά στο κενό
και να! το χώμα πλησιάζει γρήγορα
σε λίγο δεν θα υπάρχω πάλι, χα-χα

ΚΑΠΟΤΕ

όταν 'ρθει ο θάνατος κ' σου χτυπήσει την
πόρτα
εσύ στον καναπέ θα βαριέσαι να τ' ανοίξεις
ίσως να ψάχνεις κάτι να βρεις, μα θα 'χουν
σβήσει τα φώτα
τώρα μόνος στο σκοτάδι θα γυρεύεις
απαντήσεις

όταν 'ρθει η σιωπή κ' σου ουρλιάξει στ' αυτί
εσύ θα ξυστείς μ' αμηχανία κ' θα κοιτάξεις
αλλού
μιαν ανάμνηση θολή θα 'χεις για να ζεις
για μια φάτσα από φως που σου σφηνώθηκε
στον νου

ΑΠΟΓΝΩΣΗ

Έρχονται στιγμές που σου φτιάχνουν
μαύρους κύκλους γύρω απ' τα μάτια
είναι φορές νοιώθεις μόνος μες το πλήθος
και νοιώθεις στο κορμί σου της θλίψης τα χάδια

κάποτε θα αισθανθείς προδομένος
κι από τους φίλους σου πουλημένος
κάποτε θα δεις υγρά τα δυο σου μάτια
θα νοιώθεις την καρδιά σου χίλια κομμάτια

θα 'ρθούνε μέρες που θα φέρουν πικρά
θα σου χαλάσουν στο τέλος την ζωή
έχε τον νου σου πως θα τις ζήσεις
ίσως στο τέλος να θέλεις στ' αλήθεια να φύγεις

θα δεις το γέλιο σου σιγά-σιγά να σβήνει
ένα γεια θα σου διαγράψει το μέλλον
πόρτες κλειστές θα βρίσκεις συνεχώς μπροστά
σου
και ένα ψέμα θα 'ναι η μόνη συντροφιά σου

μην φοβηθείς, όλοι νοιώθουν έτσι
μην τρομάξεις, κάποτε το έπαθαν κι οι άλλοι
όλοι πονάμε, πάντα θα πονάμε
όλοι τρομάζουν, όλοι τους ξεχνάνε

ΧΑΡΆΜΙΣΕ ΓΙΑ ΜΈΝΑ ΈΝΑ ΧΆΔΙ

χαράμισε για μένα ένα χάδι
αφηγήσου μου το πιο όμορφο ψέμα
καταλάθος γύρισε μου την πλάτη
οδήγησε με στης ζωής σου το ρέμα

χαράμισε για μένα ένα χάδι
κάνε με να πιστέψω πως η αγάπη υπάρχει
μες της σιωπής μου κρύψου, το σκοτάδι
άσε την θλίψη μου παρέα να σου κάνει

χαράμισε για μένα ένα χάδι
στην μοναξιά μου άσε με να ζήσω
χάραξε μου στην καρδιά ένα σημάδι
της αγωνιάς τον φόβο δώσε μου να κρατήσω

και να τι είμαι εγώ: ένα υπέροχο μηδέν
ένα ευτυχισμένο τίποτα στην κουρασμένη
αγκαλιά μιας νιότης
κοιτάω να δω τι έπρεπε να κάνω κι τι δεν
αν μπορώ να θυμηθώ ποιος τυχερός είν' ο
δέκτης των φιλιών της

και να 'μαι ξανά σ' ένα τέρμα μπροστά
ένα λυπημένο ουρλιαχτό σπάει την ησυχία
μες στο σκοτάδι
γιατί έφυγα απ' την αγκαλιά της εκεί ήταν
ζεστά
τώρα μια σκιά ίσως διαγράψει απ' την
σκέψη μου το γλυκό της χάδι

και να 'μαι κι 'γω: ένα πανέμορφο μηδέν
ένα πεθαμένο τίποτα μες την θλιμμένη
αγκαλιά μιας νιότης
ψάχνω να βρω τι έπρεπε να κάνω κι τι δεν
αν μπορώ να θυμηθώ ποιος είν' αυτός πίσω
απ' τις σκιές των ματιών της

ΞΈΝΟ

Αυτό το σώμα δεν είναι δικό μου
στα σκουπίδια ο θεός το χε βρει
εγκλώβισε εντός του την ψυχή μου
και την άφησε μονάχη εκεί για να ζει

Αυτό το πτώμα δεν είναι δικό μου
έμαθε να υπάρχει σε μια ξένη ζωή
κοιμάται σ' ένα σπίτι που δεν του ανήκει
και προσεύχεται πάντα με την ίδια προσευχή

Αυτό το σώμα δεν είναι δικό μου
βγαίνει έξω με κάτι ξένους τρελούς
κουρνιάζει στην σιωπή που χει κρύψει
σε μια υπόγεια στοά σ' αστείους γκρίζους
καιρούς

Αυτό το πτώμα δεν είναι δικό μου
γελάει υστερικά μόνο σε άνοστα αστεία
το κλάμα του γεμίζει την άδεια ζωή του
κι η προσευχή στο τέλος πάντα η ίδια ιστορία:

« Κύριε, σώσε με απ' την άδεια ψυχή μου
βοήθησε τα δυο μου μάτια να μην κοιμηθούν
το τέρας απ΄ την κόλαση δίωξε μακριά μου
τ' άγρια θηρία από μέσα μου άσε έξω να βγουν»

Πες μου σκέφτηκες ποτέ πως:
ο δρόμος αυτός που περπατάς τόσα χρόνια
ίσως να 'ν' αυτός που προχωράει
και σ' αφήνει πίσω για να βρει άλλα πιόνια;

Σκέφτηκες ποτέ γιατί ο ουρανός
είναι γαλάζιος κι όχι κόκκινος σαν αίμα;
ίσως επειδή σ' αυτήν εδώ την γη
ακόμα κ̥ ο θάνατος είναι άλλων τέρμα

Є, λοιπόν μην μου πεις γιατί ξέρω:
είναι μέρες που η ψυχή μου
δεν είναι δική μου κοιμάται για πάντα
είναι μέρες που δεν καταλαβαίνω
μα δεν επιμένω κ̥ εδώ είμαι πάντα

μες μου κοίταξες ποτέ μες τον καθρέφτη
κι είδες ένα πρόσωπο που δεν ήταν δικό σου;
ίσως επειδή πριν από λίγο
ένας μεθυσμένος δολοφόνος έκλεψε το
πρόσωπο σου

ήσουνα ποτέ σου σ' ένα μέρος
κι έβλεπες γύρω σου μόνο πρόσωπα γνωστά;
κι όμως μετά από λίγο φοβισμένος
έτρεξες να φύγεις γιατί δεν ήξερες κανένα απ'αυτά;

Є, λοιπόν μην μου πεις γιατί ξέρω:
κάποιες νύχτες με κοιτάνε
δεν ξέρω που πάνε, μακριά χάνονται
κάποιες νύχτες γελάω κ̥ λέω
θα πάψω να κλαίω μα πάλι βρέχομαι

σε βλέπω γλυκιά μου, τρομαγμένη
να αιμορραγείς από αγάπη
σκούπισε τα δάκρυα σου
κι έλα να σε κάνω να ξεχαστείς
μες την μιζέρια μου
σβήσε αυτό το βλέμμα
που κάνει τ' όμορφο σου πρόσωπο
να μοιάζει με τρακαρισμένο αμάξι
και ρίξε επάνω σου ένα γέλιο
λίγο υστερικό, λίγο χαζό
για να ξεχάσεις...
κι αν καταφέρεις να ξεχάσεις
ίσως ξεχαστώ κ εγώ μακριά σου

ΣΑΝ ΤΟΤΕ

κάποτε έφευγες κατατρεγμένος απ' την
μοίρα σου
κάποτε κρυβόσουν χλωμός μες τα
σύννεφα
κάποτε σε τρόμαζε η ησυχία ενός τίποτα
τώρα σωπαίνεις κουρασμένος απ' όλα

κάποτε γελούσες με τις γκάφες σου
κάποτε έκλαιγες από φαντάσματα
αγάπες
κάποτε κυνηγούσες ελάφια στα όνειρα
σου
τώρα σου απόμεινε μια νεκρή ελπίδα

κάποτε φοβόσουν τ' αστερία που
πετούσαν
κάποτε σερνόσουν σαν σακάτης μες τα
υπόγεια
κάποτε ξεχνούσες σαν παλιάτσος τ'
όνομα σου
τώρα δεν θυμάσαι τον χρόνο σου αν
σπατάλησες

ΥΠΑΡΧΩ, ΚΙ ΑΥΤΟ ΥΠΟΤΙΘΕΤΑΙ ΠΩΣ ΕΙΝ' ΑΡΚΕΤΟ

η αγάπη σημάδι στον λευκό σου λαιμό
περνάει ο χρόνος μα αυτό δεν σβήνει
θα πεθαίνει πάντα εκεί, μέχρι τον
επόμενο σταθμό
σ' ένα βαγόνι στην μέση του πουθενά

τα όνειρα σου αποτσίγαρα σ' ένα τασάκι
που τα 'σβησες απότομα φοβισμένη μην
τα δούνε
η ζωή σου λάστιχο της χιλιάρας μηχανής
σου
που σου τρύπησε ξεχνώντας σε εδώ μόνη

η ψυχή σου λιμάνι που αγκυροβόλησα
γυμνός
με μια πιρόγα που πηγαίνει στον χαμό
σε μια υπόγεια θάλασσα μες το κενό
που σε χάνω κ̧ σε βρίσκω πάντα στο
τίποτα

ΜΈΛΛΟΝ

βλέπω παιδιά στους δρόμους να παίζουν
να ονειρεύονται πως κάποια μέρα θα γίνουν
κάτι
θα οδηγούν διαστημόπλοια ϗ θα ζουν σ'
αστέρια
θα υπάρχει παντού αυτό το πράγμα που το
λεν αγάπη

δεν θα 'θελα να 'μαι μπροστά όταν ξυπνήσουν
μια μέρα δεκαοκτώ χρόνων,
με μια κιθάρα στο δίπλα κρεβάτι
μ' έναν ήλιο σβηστό ϗ μόνο φως το τσιγάρο
και μια εφημερίδα γεμάτη αγγελίες θανάτου

κουρνιάζω σ' ένα ηλίθιο καναπέ
μη ξέροντας τι κάνω
γύρω κάποια πράγματα ξένα
για το παιδί που κρύφτηκε μέσα μου
ένα παιδί φοβισμένο από τον κόσμο
γύρω του
τον κόσμο τους
βαριέται, καπνίζει κρυφά, σωπαίνει
κλαίει χωρίς δάκρια, δίχως λόγο
δεν αρρωσταίνει, ούτε πονάει
κρύβεται μέσα μου όσο μπορεί
κάποτε φωνάζει, που ϗ που γελάει
λέει μια μαλακία ϗ πάλι σιωπά
σε νοιώθει ϗ σένα που κλαις για
αυτόν
νοιώθει κι αυτόν που κλαίει για *σένα*
κλείνει τα μάτια μα τ' ανοίγει
γρήγορα
πριν τον προδώσουν οι εφιάλτες του
σκέφτεται όταν μεγαλώσει τι θα
κάνει;
τι θα γίνει; που θα ζει;
μα τότε ξυπνά, ρίχνει ένα φοβισμένο
γέλιο,
κοιτάζει γύρω του σπαράζοντας
τα όνειρα του δεν υπάρχουν πια
είναι κιόλας νέκρα
τώρα δεν το νοιάζει για τίποτα
αλλά ϗ τίποτα δεν δίνει δεκάρα γι'
αυτό

ΒΡΟΧΉ

πως μπορώ στ' αλήθεια εγώ;
να ζήσω μόνος χωρίς εσένα;
σε ποιον ουρανό θα ονειρευτώ
πως ταξιδεύω μακριά στα ξένα

τι να σκεφτώ εδώ που 'μαι μόνος
σε ποια ταράτσα θα κρυφτώ
ποια αγάπη θα μου πει να ο πόνος
όταν εσύ δεν θα σαι ποια εδώ

μην μου μιλάς λυπημένα αστραπή μου
είσαι πιο όμορφη όταν γελάς
ένα χαμόγελο σου, φτιάχνει την ζωή μου
και την διαλύει όταν φεύγεις κ κυλάς

ΕΓΩ

είμαι ο ήρωας που το 'βάλε στα ποδιά
μοιάζω με τέρας που τρομάζει απ' την σκιά
του
χορεύω σαν ηλίθιος τραγούδια που δεν ξέρω
κι η μορφή μου ένα ολόγραμμα σπασμένο,
θυμάμαι

είμαι το τρένο που ξεχάστηκε στις ράγες
ένας τρελός φονιάς με αίματα στα χέρια
δείχνει το πτώμα μου χλωμό πίσω απ' το
τζάμι
σαν ξεγραμμένη απάντηση του τώρα ϗ του
είναι

ΚΆΤΙ ΑΠ’ ΤΑ ΞΈΝΑ ΔΙΚΟ ΣΟΥ

κάθε μέρα είναι μια άλλη μέρα
κάθε στιγμή είναι μια καινούργια στιγμή
κι όλες μαζί συντάσσουν ένα όμορφο κόσμο
που μοιάζει με σπασμένη προσευχή

κάθε ψυχή που ξεχνιέται στ’ αστέρια
κάθε σιωπή που ξεχάστηκε να ‘ρθει
κάνουν το όνειρο να μοιάζει με ψέμα
π’ όλο ονειρεύεται πως ζει

ειν’ ένα πλοίο που δεν ξέρει να πλέει
ένα φεγγάρι που άργησε να βγει
μια απουσία που δεν βρέθηκε ποτέ της
σ’ αυτό το αστείο που ονομάζουνε ζωή

πλανήτες φευγάτοι γελάν ειρωνικά
ξεχνιούνται πίσω απ’ τον ήλιο το βράδυ
περιμένοντας ένα πρωί ξαφνικά
μιαν αστραπή σαν βελούδινο χάδι

ΌΤΑΝ ΞΕΧΝΙΈΣΑΙ ΜΑΚΡΙΆ ΤΗΣ

βρίσκομαι δίπλα σου
σαν κάτι απ' την κόλαση δικό σου
και φεύγω μακριά σου σαν πόρνης φιλί
για να κρυφτώ στην φωλιά ενός τίποτα
ξεχνάω όλα αυτά που ζούσα
και για σένα σαν καράβι ξεχασμένο
θα βυθίζομαι μακριά απ' το πλάι σου
κουρασμένος δίχως λόγο
κι οι αγάπες που ξεπέσανε
στην έρημη αγκαλιά σου
δεν έχουν λόγο για να ζουν
με σάπια τριαντάφυλλα δικά σου
θανάτου γνέψιμο σε γδέρνει
ψάχνει ελπίδα για να ζήσει
μα όταν δεν βρίσκεις ουρανό
σε αγκαλιάζει σαν χαλασμένη Τρίτη

ΣΤΟΥΣ ΟΥΡΑΝΟΥΣ

πίσω απ' τις σκιές των ματιών σου
πίσω απ' τα χάδια κάποιου άλλου
κρύβονται όλα αυτά που 'χες ξεχάσει
η μοναξιά, η λύπη κι η απόγνωση

δεν ειν' αργά μπορείς ακόμα να πετάξεις
με τα σπασμένα σου χάρτινα φτερά
κι αν δεν αντέξουν στην πύρινη βροχή
η παγωμένη σου καρδιά ίσως σε σώσει

ξέρεις η χαρά ακόμα δεν έφτασε εδώ
σ' ένα πλοίο στην άβυσσο είναι τώρα
ίσως να 'ρθει, ίσως να φύγει για τα καλά
μα πάλι εσύ θα σαι για πάντα μόνη

ΞΕΧΑΣΜΈΝΟΙ

οι ζωές μας λυγμός
ένα δάκρυ στην θάλασσα
ο τελευταίος βιασμός
αγρία άλογα ατίθασα

γέφυρες του χθες γκρεμισμένες
πεταμένα όνειρα μες το ποτάμι
δολοφόνος με θλιμμένα μάτια
κι η φωτιά κι ο ουρανός, το σκοτάδι

πάγωσε το αίμα μες τις φλέβες μας
τις καρδιές μας σε φορμόλη τις ξεχάσαν
πέταξαν ισχνά φιλιά οι ανάσες μας
βαριεστημένοι κλόουν απ' τα όνειρα μας

δεν ονειρεύτηκα ποτέ μια όμορφη αυγή
γιατί ήξερα πάντα πως άλλη μια μέρα χωρίς
εσένα
δεν είναι μέρα αλλά μια φλόγα απ' την
κόλαση βγαλμένη
κι ότι κι αν κανείς, όσο κι αν τρέξεις
όσο κι αν προσπαθήσεις να πετάξεις δεν
μπορείς
καθηλωμένος καθώς είσαι στο πλαστικό
σου περίβλημα
που σου κρύβει τον ήλιο, σου σβήνει το γέλιο
σου παγώνει την ανάσα
εδώ τέρας υπομονής την νύχτα να
αναμένεις
ν' αποχαυνωθούν τα πνεύματα που σε
στριμώχνουν
για να μπορέσεις, επιτέλους, να κοιμηθείς
γαλήνια

η ευτυχία είναι αυτό που κάποτε θα έρθει σε
όλους
σε κάποιους θα έρθει μ' ένα μάτσο
τριαντάφυλλα ϗ σοκολάτες
σε άλλους ίσως να έρθει με ένα πιστόλι στην
τσέπη
μα πάλι ίσως την πουλήσουνε κι αυτήν

ΘΆΝΑΤΟΣ

έλα μαζί μου
θέλω να με βοηθήσεις να διαλύσω
την ομίχλη γύρω απ' την καρδιά της
και να σιωπήσω το χάχανο που την
περιβάλλει
για να δω καθαρά
αν αιμορραγεί ή αν πλαντάζει στο
κλάμα
να μπορέσω να της δώσω τα
γιατροσόφια μου
ή τον ώμο μου για να αντέξει ακόμη λίγο
την σιωπή
και τότε...
“Έκπληξη”
δεν είμαι εκεί
δεν με φοβάται κι ούτε θέλει να ‘μαι μαζί
της
να της σφίξω το χέρι όταν πηδήξει
στο κενό
φωνάζοντας: <φτάνει>
έτσι θα φτάσει κι αυτή σε σένα
όπως ϗ εγώ ήμουνα πάντα μαζί σου
θα ‘ρθει ϗ θα γελάει
τώρα πια κανείς, μα κανείς ευτυχώς
δεν θα μπορεί να την πληγώσει

...έξω από σένα

ο κόσμος είναι εκεί που τον αφήσαν
κάτι πρόγονοι μας με γένια σαν φίδια
αγριεμένα
ήξεραν πολλά γι αυτό ᵹ έφυγαν
για ένα κόσμο που αγγελόμορφα
πρόσωπα διατάζουν
εκεί είναι πιο καλά, εκεί ξέρουν το αύριο
γιατί απλώς θα 'ναι το ίδιο με το χθες
μην γελάτε, αυτά δεν είναι μαλακίες
που σκέφτηκε κάποιος χαμένος σαν εμένα
εγώ το μόνο που ξέρω να κάνω είναι:
ν' ακονίζω τα λεπίδες-νύχια μου
και να σκορπάω στις καρδιές σας πανικό
να γελάω με τις μάσκες των προσωπείων
σας
να κυνηγάω τις σκιές σας στο φως του
φεγγαριού
μα πάλι εσάς να μην σας φτάνει, να
θέλετε κι άλλο
μα η παράσταση δεν αντέχει άλλο αίμα,
όχι άλλο αίμα
έχω μπουχτίσει πια, δεν αντέχω να παίξω
μαζί σας άλλο κρυφτό
ξεχαρβαλωμένος εδώ σαν κολασμένος
σκύλος
να περιμένω για να δω: πως ᵹ δεν
ξεράσατε ακόμη
αυτό που αποπνέει απ' τις ζωές σας
ένας λυγμός, μια κραυγή ή η ψυχή σας

ΟΙΚΕΊΑ ΜΟΛΥΣΜΈΝΗ ΠΑΤΡΊΔΑ

Ξέρω μια ιστορία για κάποιο που ξέχασε να ζήσει ϗ γύριζε αλυχτώντας μονάχος τις νύχτες, σαν λύκος που ξέφυγε απ' την αγέλη του, γυρεύοντας να βρει την αγκαλιά που τον άφησε πίσω, όχι για να της πει σ' αγαπώ- γιατί αυτά είναι μαλακίες – απλώς θέλει να ζητήσει πίσω την πλαστική του καρδιά που ξέχασε ϗ την πήρε μαζί της στο ταξίδι της, ένα ταξίδι σε μια άλλη γη λιγότερο όμορφη απ' αυτή, εκεί που τα λουλούδια είναι μαραμένα, εκεί που ο ουρανός είναι γκρίζος, εκεί που τα ποτάμια ξεράθηκαν και η θάλασσα είναι πιο μαύρη απ' τον πόνο. Ψάχνει κάπου να κρυφτεί, να περάσει η καταιγίδα ϗ μετά να βγει στο φως να θυμηθεί ποιος είναι, να χαμογελάσει ϗ να πει: επιτέλους... μια μέρα που δεν άργησε να έρθει είναι κοντά μου. Μα η αγάπη του είναι καπνός που σκορπάει στον μολυσμένο αέρα, κοιτάει τον ουρανό, θυμάται, του λείπει το σπίτι του. Μα είναι πια αργά, θα πέσει να κοιμηθεί, νύχτωσε, τώρα του μένει να θυμηθεί που είναι η χαμένη του πατρίδα. Μα αν δεν την βρει το ίδιο του κάνει, τώρα νύχτωσε, το σκοτάδι του κλείνει τα μάτια, κάνει κρύο ϗ χιονίζει. Μ' αυτός είναι ζεστός κι αρχίζει να φτερουγίζει, έχει πετάξει μακριά πια, είναι ελεύθερος τώρα, πάει επιτέλους να βρει την πατρίδα του.

Γύρω από ένα τραπέζι η σκιά μου τρέχει, χαμένη
αναλογίζομαι πως είναι έτσι η ζωή - τι μαλακία
τι να συμβαίνει άραγε ϗ κυλάει έτσι αργά;
σαν χελώνα πηγαίνει, τα νεύρα σπανέ
ξεχύνονται ποτάμια ορμητικά, θυμός, τι να
συμβαίνει;
έτσι κι αλλιώς ξεχείλωσε η πλήξη στη ζωή μου
μα θα περάσει, είναι κι αυτή μια οπτασία
μια πολύ δυνατή οπτασία που σκοτώνει
σκοτώνει για αγάπη, σκοτώνει για μίσος
μαχαιρώνει για χαρές, πληγώνει.
Πως να περάσει αυτή η μέρα;
ο ήλιος μου σβήνει τα μάτια
κουρασμένος καθώς είμαι θέλω να κοιμηθώ
μα πάλι όταν ξυπνήσω δεν θα αλλάξει τίποτα
πάλι θα βαριέμαι, πάλι θα πλήττω
πάλι θα νοιώθω κουρασμένος
λέω να σπάσω το μελάνι ϗ να μουντζώσω τους
τοίχους
και να φτιάξω αστέρια, χιλιάδες αστέρια
κάποια θα μοιάζουν με ήλιους, αλλά με
διαμάντια
μα θα 'ναι όλα το ίδιο όμορφα
θα ναι όλα πολύ όμορφα

ΜΑΚΡΙΑ ΣΟΥ

μέσα στα όνειρα σου τα θαμπά
ψάχνοντας να βρω το θλιμμένο μυστικό
σου
σκόνταψα πάνω στα άλυτα σου μαγιά
κι ίσως να 'ρθει το τέλος μου εκεί που 'ν' ο
χαμός σου

φεύγω για πάντα μακριά απ' την ζωή σου
όμως δεν ένοιωσα ποτέ της καρδιάς σου το
χάδι
δεν ξέρω ποια ειν' η αλήθεια κ̌ πιο το ψέμα
σου
Γεια χαρά τώρα πια, ίσως τα πούμε στον
Άδη

Σ' ΑΥΤΉΝ

στης θλίψης την πλάτη βρέθηκα μόνος
ν' αγναντεύω χαμένα νησιά
στο πρόσωπο της βλέπω τον κόσμο
να χάνεται μέσα στα μάτια της
τα σκοτεινά κι απέραντα

στης θλίψης το λαβωμένο κορμί
δακρυσμένος ξανά είμαι εδώ
μ' ένα βλέμμα σαν καταιγίδα
να με βουλιάζει ξανά πιο βαθιά
στην αναπάντεχη γιορτή της

μες της θλίψης την φλεγόμενη ανάσα
βρήκα την κόλαση που γύρευα τόσο καιρό
που θα μου καίει συνέχεια τα σπλάχνα
καθώς θα πεθαίνω για πάντα εδώ
ψυχορραγώντας

δεν ξέρω τι ειν' αυτό που γυρεύω
στης θλίψης την σπασμένη μορφή
μήπως τον θάνατο, μήπως τον φόβο
ή μήπως θέλω να ξεφτίσω στο φως
σαν ουρλιαχτό μιας σιωπής

κοίταξε με στα μάτια θλίψη
εσύ είσαι η μόνη ϗ τελευταία μου ελπίδα
να με σώσεις απ' το υπέρογκο εγώ μου
τον γιο σου που 'μαι παντοτινά νεκρός
στη γη της επαγγελίας

ΠΡΟΣΕΥΧΉ

κάτω απ' τον έναστρο ουρανό χανόμαστε
κι ευχόμαστε αύριο, όπως κι κάθε άδεια μέρα
ό,τι θε νά 'ρθει να μην έρθει με φωτιά
να βγαίνει απ' τα ραγισμένα χείλη μας μια
προσευχή:
«μην μας προσφέρεις άλλη αγάπη με σεισμούς
δεν θέλουμε άλλη συμπόνια επιχρυσωμένη με
πόνο
μας αρκεί που έχουμε μια όμορφη ζωή
ορφανεμένη απ' την ανάσα της σκιάς σου,
σε παρακαλώ θεέ μου μην μας ξεχάσεις
όπως συνεχεία κάνουμε όλοι εμείς
μην περιμένεις πολλά, έχουμε αυτιά μα δεν
ακούμε
άσε μας να προσφέρουμε ό,τι δεν έχουμε
γιατί αυτά που έχουμε δεν ξέρουμε αν αξίζουν:
ασημένια νύχια σκύλου καλυμμένα με αίμα
χρυσά μπιχλιμπίδια κι *αστερόσκονη*
βουτηγμένα στην *σάρκα μας*
κι *αναστεναγμούς παγωμένους*
στις υψικαμίνους μας κρυμμένους
μην μας χαρίσεις θεέ μου άλλα δώρα
ειν' αρκετά όλ' αυτά που δεν είναι δικά μας
όπως οι σκέψεις μας, οι σιωπές μας, τα ξενύχτια
μας
κι όλες αυτές οι πρόσκαιρες, κουραστικές
αναμετρήσεις.

Δεν θυμάμαι ποια ήταν η τελευταία φορά
που σε είδα να με κοιτάς σαν πεταλούδα
ν' απλώνεις τα φτερά σου γύρω απ' το
σώμα μου
να μοιάζεις άγγελος, ξεπεσμένος στην
σιωπή μου
να 'χουν τα μάτια σου φωτιά ϗ λαβα
αφρισμένη
να μου γελάς σπασμωδικά ϗ λυπημένα
φριχτές ζαλάδες καραδοκούν μες το κεφάλι
σου
μα είναι μια ζάλη που δεν μοιάζει με τις
άλλες
ένας κυκλώνας που στην δίνη του κοιμάται
η αγάπη
μια τελευταία, χαραμισμένη ανάσα
απόγνωσης
ένα σμαράγδι μιας παρανοϊκής συνεχούς
διαύγειας
στους θολωμένους διαδρόμους του
εγκεφάλου σου
ξεμοναχιάστηκες μες το πελώριο σου ψέμα
εκατομμύρια τόσα χρόνια σπασμένων
αναμνήσεων
απολεσθέντων ουρανών ϗ ξεφτισμένης
χαράς
μάταια ψάχνοντας να βρεις τις αποχρώσεις
της ζωής
που ζουν στην εξασθενισμένη μνήμη της
καρδιάς σου

ΑΝΑΜΟΝΉ

Δεν αναμένω τίποτα ϗ δεν ξέρω αν υπάρχει κάτι για ν' αναμένω, δεν περιμένω λόγια που πονάνε, που φέρνουν χαρά ή θλίψη, περιμένω κάτι νέο, κάτι λίγο ζωντανό που να αρχίσει να μου δίνει το έναυσμα να ξεκινήσω πάλι από την αρχή, να βρω τον δρόμο μου, τον δρόμο που περπάτησαν άλλοι κι όχι αυτόν που έψαχνα πάντα να βρω, να με οδηγήσει λίγο έξω απ' τον παράδεισο ή την κόλαση, να βρω που ανήκω, ϗ ψάχνοντας, να σκοντάψω πάνω στον άγγελο μου ή τον διάβολο για να μου προσφέρει τα δώρα του, κι εγώ να διαλέξω ή να του πω σ' ευχαριστώ αλλά πρέπει να φύγω, έχω ένα τρένο να πάρω, κάτι φίλους να δω, να τους αποχαιρετήσω, να δω το βλέμμα τους, ν' αγκαλιάσω τις σκέψεις τους ϗ να τους κρύψω τον φόβο. Άντε γεια να ουρλιάξω, να βουτήξω στο κλάμα ϗ να κλέψω μια στάλα γέλιο να το χαρίσω στο πιο όμορφο πλάσμα που θα συναντήσω εκεί που θα πάω, λέγοντας της τέρμα ο πόνος, δίπλα σου είμαι, μια καλά κρυμμένη ανάμνηση στο πιο άγριο ϗ απρόσμενο σου όνειρο. Πες μου τι θέλεις κι εγώ θα στο δώσω και μετά να χαθώ σαν αστέρι στο άπειρο.

πέταξα μακριά τα
πιο αθώα μου
όνειρα, σκόρπισα
άδικα το γέλιο μου
σε άσκοπες
αναμονές κι
αναζητήσεις,
περίμενα εσένα,
έψαχνα εσένα,
εσένα που μου
πρόσφερες τον
φόβο.

ξεκοκάλισα τις
λέξεις σου μια-μια
για να δω μήπως και
καταφέρω να
καταλάβω τι
εννοούσες με το
που μου είπες:
«αν» όταν σε
ρώτησα γιατί δεν
μιλούσες. Όμως
κατάλαβα: δεν
είχες τίποτα να
πεις, τίποτα να
κρύψεις ϗ τίποτα
να σε τρομάξει...

έχω ένα φόβο μα δεν είναι αληθινός
ευτυχώς....
γιατί θα τρόμαζα στ' αλήθεια

Τέρμα, πιασμένοι απ' το χέρι μπροστά σε ένα
χάος
να μας κρατάει βαλσαμωμένους,
ανήμπορους
σύννεφα σκιάχτρα χαμογελάνε
και μας φοβίζουν που είναι λειψά

Φόβος, κέρινο ομοίωμα μιας απατής
ένας παράξενος λυγμός τελευταίος
εμμονές που πλανιούνται μακριά
ξεσηκώνοντας τα πιο αγρία πουλιά,
πεθαίνουν

Σκοτάδι, μας τυλίγει ένα μαύρο παράξενο φως
όλα τελείωσαν, μάτια σβηστά
καρδιές κρυστάλλινες, ζαρωμένες
διαλυμένες μέσα σε οξύ από όνειρα

Βάλσαμο, ένα άγγιγμα απ' την θωριά της
ανάσας σου
να ξεσηκώνει κρυφά τόσο αίμα,
τελειότητα
ποτάμια χαράς από το γέλιο σου κ
την σιωπή
απέραντα, αγρία, σκληρά κ ηττημένα

Δεν είναι τίποτα, είναι μια γκρίζα ανάμνηση
στο πέλμα της ζωής, πικρή σαν άνοιξη

ΑΝΑΜΝΉΣΕΙΣ ΙΙ

έξω από δω οι δρόμοι σβήνουνε
κρύβουν το γέλιο τους πίσω απ' τον θεό
κρατάνε απόσταση απ' όλα
φοβούνται μην τους δώσεις τον σταυρό

έξω από δω τα σύννεφα σκορπίζουνε
πριν να προλάβουνε να γίνουνε βροχή
πνίγουν την θλίψη τους μέσα στην ζάλη
και περιμένουν να σιωπήσει η γιορτή

έξω από δω τα βουνά βουλιάζουνε
χαρίζουνε το χώμα στον αφρό
θάβουν βαθιά το πτώμα του λυγμού
περιμένοντας ένα αύριο πιο στεγνό

έξω από δω τα παιδιά σκοτώνουνε
σκίζουν τον πόνο τους σε κάθε αφορμή
και κάθε ψέμα που ορίζει τις ζωούλες τους
το τεμαχίζουν πριν προλάβει ν' αμυνθεί

έξω από δω πέρα απ' τον χρόνο
κι η πιο ηλίθια λογική έχει ζωή
μόνο εδώ η χαρά κι η απόγνωση
τρέχουν να σωθούν απ' τον εκτελεστή

Και να μας πάλι στον δρόμο σας
χαιρέκακα ανθρωπάκια
να προσπαθούμε να ξεφύγουμε
απ' την πορεία σας
να σκοντάφτουμε, να γλιστράμε
να χάνουμε τα ποδιά μας σε κάθε στροφή
μα πάλι ν' αγωνιζόμαστε
σέρνοντας τα κορμιά μας
μακριά απ' τον δρόμο σας
ακολουθώντας όπως πάντα...
τα δικά σας χνάρια

Μην παλεύεις με την σκόνη
δεν αξίζει
κι ούτε μπορείς να αμυνθείς
ψάξε βαθιά για αναμνήσεις θολές
κι αν τις βρεις μην διστάσεις
σκότωσε τις...
πριν προλάβουν να σ' αγγίξουν
γιατί θα σπάσεις

Να η σκιά της πιο αθώας ενοχής
μέσα απ' τα χίλια πρόσωπα μιας κόλασης
να περιμένει...

ΣΤΗΝ ΓΥΑΛΑ

όταν θα ξεπροβάλεις μια μέρα με τον ήλιο
και με ψαρέψεις απ' την γυάλα μου
και κανείς τα βράγχια μου πνεύμονες
κι αρχίσω ν' αναπνέω τον μολυσμένο αέρα
θα προσπαθήσω τότε να βρεθώ πίσω στο νερό
μα θα 'χουν κλείσει οι δρόμοι
θα 'χουν σπάσει οι γέφυρες
δεν θα υπάρχει ελπίδα επιστροφής
μα θα βουλιάζω στην απουσία σου
θα πνίγομαι στους λυγμούς σου
θα ξεσπαθώνω στην τρελά σου
και θα αναμένω τον φόβο σου
να νανουρίσει την βαρεμάρα μου
μα θα αργεί να 'ρθει
θ' αργήσει πολύ να 'ρθει
κι ίσως να μην έρθει καν

ΖΩΗ

είμαστε εδώ, πάνω απ' την γη, νεκροζωντανοί
να περπατάμε, να πετάμε
να ποθούμε, να πενθούμε
και από πάνω μας να γέρνει αγέρωχος
ένας απέραντος νεκρός ουρανός

ξεχαστήκαμε για χρόνια κάτω απ' τα σύννεφα
να κουρνιάζουμε, ν' αρπάζουμε
να κλέβουμε, να ζούμε
και μπρος τα μάτια μας να λάμπει αγέρωχος
ένας απέραντος νεκρός ουρανός

γέρναμε μόνοι εδώ σαν ξένοι, αδιάφοροι
αναπολούμε, ξεπερνάμε
τελειώνουμε, ξεχνάμε
κι ακόμα πίσω μας κομματιάζεται αγέρωχος
αυτός ο απέραντος νεκρός ουρανός

βρήκα μια κόλαση δικιά μου
όμως την ξόδεψα σε άδικες κατάρες
κι ανεκπλήρωτες ευχές

Σ' Α...Ω

\- πώς μπλέχτηκα έτσι στους φρικαλέους περιπάτους σου

\- πώς θα μπορέσω να ξεφύγω απ' την λυσσασμένη σου
αγάπη;
\- θα καταφέρω να ξεχαστώ απ΄ την θανατηφόρα σου
φωνή;
\- θα χαθώ μακριά απ' τον μονόδρομο του τρόμου
στην καρδιά σου;

είμ' ακόμα εδώ, να πετιέμαι από δω κι από κει ξεγράφοντας μια για πάντα την ζωή μου ϗ κουρασμένος με απλωμένο το πτώμα μου δίπλα απ΄ το σώμα σου να προσπαθώ να σου ψελλίσω δυο τελευταίες λέξεις...

Μην ξεχνάς το σπίτι μου είναι μικρό, μπορώ εκεί να κρύψω μόνο χιλιάδες αστράκια ή να νανουρίσω τους μικρούς μου φόβους. Δεν μπορώ να σε κρύψω κ̧ σένα, δεν μπορώ να κρατήσω όλο το φως για μένα, δεν θα 'ταν σωστό να στερήσω από την μέρα τον ήλιο.

ΠΆΡΤΙ

απόψε ετοιμάζουμε ένα πάρτι
στου διαβόλου την μαμά (σπίτι μου)
και θα καλέσουμε όλους εσάς
τους ονειροπόλους, τους γελοίους,
τους φονιάδες, τους χαμένους
και θα χορεύουμε κ; θα σπαράζουμε
ως το πρωί με άγριες μελωδίες
δεν θα' χει οινόπνευμα στο πάρτι
μόνο δηλητήρια κοκτέιλ
και θα μεθάμε, θα ξεχνάμε
θα τρέχουμε όλη νύχτα μες τη κόλαση
χωρίς να αξίζει αυτή η αχρείαστη τρεχάλα
και μόλις ξημερώσει...
θα φορέσουμε όλοι τα φωτοστέφανα μας
θα ντυθούμε στα λευκά
θα βάλουμε τα φτερά μας
και θ' αφήσουμε τους άλλους στην μιζέρια τους
που της δώσανε τ' όνομα ζωή
πω-πω χαρές που θα κάνουμε
ε-ρε γλέντια, χα-χα πόση ευτυχία
ΖΗΤΩ!!!

ένας άγνωστος με έσπρωξε μέσα
στο πλήθος
κι εκεί ήσουνα εσύ
εκεί σε είδα για πρώτη φορά
στα μάτια του πλήθους που
κοιτούσαν εμένα
όμως έτρεξα να φύγω
δεν ήθελα να σκοτώσω το γέλιο
απ' το όμορφο σου πρόσωπο
συγνώμη...

ΦΊΛΟΙ

Φώτα σβηστά, κραυγές που ξεψυχήσανε διαβόλοι με καρδιά , αγγέλοι με καρφιά
φίλοι...

βουλιαγμένα καΐκια, διαλυμένα φρικιά απόστρατοι του τίποτα, φονιάδες του χρόνου
φίλοι...

ξενύχτες τρελοί, χαρούμενα όντα θλιμμένα ηλιοβασιλέματα, καθάρματα της αγάπης
φίλοι....

ανεμομαζώματα, ψυχοφυλακές πυρομανείς, πράοι σχιζοφρενείς
φίλοι...

καπνοί υποψιών, φωτιές υδρόφιλες τέρατα της μοναξιάς, υποσχέσεις νεκρές
φίλοι...

στραβοπατήματα της ζωής, ίσιοι δρόμοι για την κόλαση παράδεισοι κλειστοί, δημοφιλείς ισοβίτες
φίλοι...

ασήμαντες απουσίες, πόνοι δολοφόνοι χαρές με τύψεις, λύπες γελαστές
φίλοι...

\- N –

στο καλό φίλε μου
καλοτάξιδο το όνειρο σου
μπορείς να πάρεις μαζί σου ότι θες
σύριγγες καλώδια και λίγο φόβο
όμως σε παρακαλώ κάνε μου μια
χάρη:
μην πετάξεις πολύ μακριά
για να βρεις όταν θελήσεις
τον δρόμο να γυρίσεις...

ΜΠΛΕ

κυλάμε εδώ πέρα δώθε
προσπαθώντας να πάρουμε μαζί μας κάθε
εμπόδιο
άγριος άνεμος σφυρίζει παράξενα τραγούδια
οι ουρανοί άνοιξαν
βρέχει
αγρίεψε πάλι
-αυτό το πλοίο τώρα, βουλιάζει;
-δεν νομίζω να υπάρχει δρόμος εκεί
μ' ένα καλάμι και σιωπηλοί περιμένουν
-μια αστραπή, κοίταξε
-δώσ' μου λίγο να πιω
-τι λες για μια βουτιά;
-το δεντράκι διψάει
-μην φοβάσαι δεν είναι βαθιά
μπλουμ...

ΈΝΑ ΆΧΡΗΣΤΟ ΠΙΣΤΟΛΙ

νύχτας βουλιάγματα, πρωινού σιωπή
κι εσύ που έρχεσαι, άσκοπη αφορμή
βρήκες για να ζεις

δρόμου κούραση, τέρματος ξεκίνημα
κι εσύ που ξέμεινες, άγουρο ξύπνημα
διάλεξες να πεις

έπιπλα αυτόχειρες, χορδές αγχόνες
κι εσύ που έφυγες, χωρίς αγώνες
να βρεις τον δρόμο σου

φωταγωγία σιδηρόδρομος, ζωές βάλτοι
κι εσύ που ξέμεινες χωρίς αδράχτι
να πλέκεις τον ιστό σου

τηλεόραση τσοπάνος, βιβλία σαρκοφάγα
κι εσύ που άργησες κι ήταν αποφράδα
χωρίς ήλιο η μέρα

τροφές δηλητήρια, αγωνίες χειρούργοι
κι εσύ που ξέφυγες, διαλεγμένοι κακούργοι
σε περιμένουνε πιο πέρα

δρόμοι ατέλειωτοι, αστείρευτα δάκρυα
κι εσύ που τέλειωσες μια μάχη άγρια
που δώσανε όλοι

τηλεφωνήματα τάφοι,μηνύματα ψυχοπλακώσεις
κι εγώ περίμενα, εσένα να σιμώσεις
απέναντι μ' ένα πιστόλι

ΣΤΟ ΝΗΣΊ ΜΑΣ

ζούμε τις άχαρες ζωές μας
σε κουρασμένες πολιτείες
με λύκους να μας προσέχουν
μετρώντας χρόνο κι απώλειες

σε μπαρ σκοτεινά επικίνδυνα
παραμονεύει κάθε επόμενη πληγή
ξενυχτάμε, γελάμε, ασφυχτιούμε
όμως στην πόρτα πάντα γράφει «σιωπή»

διαβόλοι γυροφέρνουν τις ψυχές μας
πλανιέται ευχάριστα ο πόνος στον αέρα
αποσπούνε από μας την συμπόνια
και γελάνε και θρηνούνε όλη μέρα

ξαποστέλλουμε στ' ανάθεμα το γέλιο
κρύβουμε στην άμμο την αλήθεια
και φτιάχνουμε αστράκια στην ακτή
για να θυμόμαστε την ύπαρξη μας, συνήθεια

και σ' ότι ζήσαμε μαζί μας
ποτέ δεν ήσουνα εκεί εσύ
ποτέ δεν σ' είδα σ' ότι ζούμε
αγαπημένο, διαλυμένο μας νησί

!

Ροκάνιζες την υπομονή με σύννεφα απόγνωσης
το γέλιο σου το πότιζες με κλάμα
κι εκλιπαρώντας για λίγη ακόμα αγάπη
σου χάρισε κάποιος μια χαραμάδα σιωπή

Ξεσκέπασες απ' την σκόνη τα όνειρα σου
στρίγκλισες για ακόμη μια φορά
και τον φόβο στριμώχνοντας σε μια γωνιά
δολοφόνησες την ζωή σου

Έτρεχες με μια τρέλα στο κεφάλι σου
διέλυσες την αλήθεια μες τα ψέματα
και φανερώνοντας για λίγο την πληγή σου
πάλι θάφτηκες μες την αυλή

Μαχαίρωσες άσπλαχνα τις τύψεις σου
πρόσφερες ιδρώτα και αίμα σ' ένα έρωτα
και κρατώντας σφιχτά στην αγκαλιά σου τον πόνο
έπνιξες το τέρμα της ανυπαρξίας σου

Χάιδεψες το πρόσωπο του
τρόμου την μάσκα
έβγαλες απ' την μιζέρια
σου και σκαλίζοντας μια
ρωγμή στην ψυχή σου
αντέχεις ακόμα της
μοναξιάς την ηχώ

ΑΥΤΏΝ

οι φίλοι σου να σε τραβάν μέσα στο πλήθος
να θέλουν να σε θάψουν μέσα σε φάτσες που
δεν γνώρισες ποτέ
μα εσύ να θέλεις μιαν απλή σιωπή να
διαπερνάει τα σκοτάδια μας
και ένα γέλιο αληθινό να ξεσπάει μες τις ζωές
μας
μεθυσμένα καταγώγια να κλέβουν απ' τις
τσέπες τα λεφτά μας
να μας ποτίζουν κάθε λογής σαπιοτράγουδα
να μας σερβίρουν τα πιο ηλίθια κοκτέιλ
μα που να ξέρουν...
πως μας φτάνει μια παράφωνη κιθάρα
γλυκό κρασί
και μια τεράστια ερημιά μες την καρδιά μας
μα πώς να ξέρουν; ...

Σκιά, λίγη απόδραση στο φως
Και πάλι στο κελί μου
Με μιαν ανούσια δυσφορία να με χαϊδεύει

Μια βουτιά στην σιωπή, αστρόφως
ένα ευχαριστώ σ' αυτούς που με πρόδωσαν
και στον άγγελο που μου πούλησε ένα μαχαίρι
στον διάβολο που μου 'λεγε υπομονή
υπομονή κι οι μέρες δεν περνάνε με φόβο
κι ουρλιαχτά και πανικός και τρόμος
φίλοι μου, προστάτες μου, φονιάδες
εσείς που μου κρατάτε συντροφιά κάθε βράδια
εσείς που έχετε βόμβες και όπλα πίσω από ουράνια τόξα
εσείς, με τις πέτρινες καρδιές και το μυαλό σας
όλοι εσείς που ορμήξατε μες το καρναβάλι μου
σκοτώσατε τους παλιάτσους μου
βιάσατε τις μπαλαρίνες μου
χορέψατε πάνω απ' το μνήμα της αγάπης
σας ευχαριστώ που σακατέψατε το γέλιο
ελάτε τώρα, μην λυπάστε, φυλάξτε τα δάκρυα σας
δεν ήρθ' η ώρα να λατρέψετε την θλίψη, όχι ακόμα
τώρα μου ανήκει, ειν' η δικιά μου πατρίδα
ειν' η δικιά μου αχόρταγη ερωμένη
μην μου την κλέψετε αυτήν που με ανάστησε απ' την χαρά
σας παρακαλώ λυπηθείτε με
δώστε στους σκυλούς τον πόνο
κι άστε με μόνο μου να υπάρχω...σας ευχαριστώ.

ΤΊΠΟΤΑ

στραβοπατήματα και κόμποι και κενό και
τίποτα
αδειανότητα

βουλιάγματα και σιωπές και μοναξιά και φόβος
και πίκρα
ανιδεότητα

σπατάλη και ουρλιαχτά και φωνές και κακά και
σεισμοί
ανικανότητα

συμπλοκές και φωτιές και πόνος και λυγμοί και
δάκρυα
αιωνιότητα

φυλακτά και γράμματα και μελάνια και τίποτα
και πίκρα και σεισμοί και δάκρυα και
ΦΟΝΙΚΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟ
αυτοκαταστροφικότητα

ΕΠΙΤΈΛΟΥΣ ΕΚΕΊ

εκεί που νόμιζες πως απόκτησες πνεύμονες και
μπορούσες ν' αναπνεύσεις...
στέρεψε ο αέρας

εκεί που πίστεψες πως έβγαλες φτερά και
μπορούσες να πετάξεις...
κλέψανε τον ουρανό

εκεί που κατάφερες να πιστέψεις σε σένα και
μπορούσες να ζήσεις...
αυτοκτονήσανε οι ευκαιρίες

εκεί που έψαχνες και βρήκες πηγή και μπορούσες
να ξεδιψάσεις...
μολύνθηκε το νερό

εκεί που έβλεπες τα πλοία να σαλπάρουν και
μπορούσες να φύγεις...
χαθήκανε οι πατρίδες

εκεί που έσπερνες τα χωράφια σου με όνειρα και
μπορούσες να γελάς...
θάψανε τη χαρά

ΣΤΆΧΤΕΣ

ξέφυγα απ' τα βλέμματα τους
οδήγησα τον εαυτό μου μέσα σε κατακόμβες
έτρεξα μέσα στα ορύγματα τους
έψαξα και βρήκα τους σταυρούς και τα
μνήματα
βρήκα και το δικό μου
κι άρχισα να σκάβω...
έσκαψα όσο πιο βαθιά μπορούσα
μα δεν βρήκα τίποτα
αφού δεν μ' είχαν θάψει
με είχαν κάψει
κι έριξαν τις στάχτες μου στον αέρα
τότε θυμήθηκα τα πρόσωπα τους
και είδα αυτόν που μου έβαλε πρώτος φωτιά
κι ήμουν...εγώ

γιατί η άνοιξη αυτή, αργεί να 'ρθει ,
στους παγωμένους μας χειμώνες;